

קיבוץ גזית, עלון מספר 1323, 15.05.2015

ים השיבולים

מילים: יצחק קינן

ים השיבולים שמסביב
על גליו לשוט יצא הרוח.
אלף חיוכים אלי שלח האביב,
שמש חביבה יצאה לשוח.
על המיתרים המפיקים צלילי זהב,
הם המזמרים אל מול התכלת.
אלף מלאכים השרים שלום לסחיו,
נושקים ומלטפים פצעי שלכת.

צילום: אילנה מלכין קפואנו

חברי גזית ובנים שנפטרו בחדש אפריל

24/04/1974	חיה אברמוביץ
14/04/2006	בצלאל שולדר
08/04/2011	שושנה אברהמי
11/04/2008	משה אברמוביץ
19/04/2008	דוד אלטמן
16/04/2010	בטי אשל
14/04/2001	אלעד ליטוק
02/04/2014	נחמה וסרמן
07/04/2014	הרברט וסרשטיין

יהי זכרם ברוך!

חברי גזית ובנים שנפטרו בחדש מאי

5/5/1998	יצחק גלברד
11/5/2014	אשר אבני
19/5/2014	זליג ליטוק
31/5/2014	חיים ריפא
28/05/1992	יהודה רון
24/05/1968	חדוה רון

יהי זכרם ברוך!

עלון גזית

עורכת: כרמית רזיאל מאיר
ס. עורכת: תמר דרייבלט (קמינצ'יק)
עיצוב גרפי: אילנה מלכין קפואנו
מייל: alon.k.gazit@gmail.com
ת.ד: 265

איך הזמן עובר כל כך מהר?

העלון הקודם יצא בערב פסח וכבר מגיע שבועות.

בין עלון לעלון עברו ימי הזיכרון, חגגנו את יום העצמאות ול"ג בעומר, יסודות נוצקו וקירות נוספו לבתים חדשים שנבנים, בכמה מבתי שכונת השיטים כבר אפשר לראות אור בחלון ואופניים בחצר, סימן לדיירים שכבר גרים.

הצבעים בשדות מתחילים להתחלף וזרם המים בנחל תבור נחלש לאט לאט (אבל עדיין קיים!) עד פרסום העלון תהיה (כנראה) ממשלה חדשה, בעלון הפעם, פרידה משאול חפר ז"ל,

סיכומים ודיווחים של בעלי תפקידים בקיבוץ,

סיכום ומחשבות בעקבות ערב "זיכרון בסלון" שהתקיים לראשונה בגזית השנה, כחלק מהאירועים לציון יום השואה, ונראה שעומד להפוך למסורת. בכתבה מחשבות ותמונות שכתבו וצילמו המארחים והמארגנים.

סיכום מקיף שכתבה מיכל קריספין על עונת הקונצרטים שהסתיימה,

כתבה ראשונה, מבין כמה מתוכננות, בנושא "מה חדש בגיל הרך", שבהן נרחיב על הנעשה במערכת הגיל הרך בקיבוץ.

סיפור קצר ראשון מתוך אסופת סיפורים שכותב יונתן קנסקביץ. עוד על יונתן ועל הסיפורים בהקדמה שכתב.

שילי חוזרת מחופשת הלידה היישר לחג שבועות, והטורים הקבועים ממשיכים.

בעלון משובצות שפע תמונות פרי מצלמתו של צביה (קונצרטים, ימי הזיכרון, סיכומי החגים) תודה גדולה לצבי, שמקפיד לצד התייעוד גם להעביר מידי שבוע את התמונות במייל (!)

את תמונות ילדי הגן צילמה נעמי שחר ותמונות החיטה בשער הקדמי והאחורי הן של אילנה מ.ק.

קריאה נעימה

שבת שלום וחג שבועות שמח!

מתוך דבריה של גיל חפר:

פשטידת תפוא"א או צ'יפס (איזה שהוא אוכל עם טיגון שסבתא לא היתה מסוגלת לסבול). אני זוכרת ששעות היית מספר לי על הכלב זריז ועל קבוצת ניצן, על הקיבוץ של פעם ועל המשק חי. אני זוכרת את העץ שסק שהיה לך, ושהיית צריכים לחלוק את פרותיו עם כל מי שעבר בדרך ולרוב פניו היו לברכה. אני זוכרת שהיית באה אליך עם שיעורי בית והיית אומרת לך "סבא, אני לא יודעת מה לכתוב... או אני לא מצליחה..." באיזה שהוא שלב היית משתגע (בשקט כמובן) ואומר לי נו, תכתבי... ומגלה לי את כל התשובה. אני זוכרת בקלנועית שהיית לך, שרק על זה אפשר להוציא ספר עם סיפורי כמעט ונפגע "הקלנועית של שאול". אני זוכרת שהיית משתגע עלינו שהיינו מאחרים, אתה תמיד היית מתייצב 5 דקות לפני ואנחנו היינו באים באיחור של חצי שעה.

סבא, למרות שאתה הדייר הכי ותיק בבית הסיעודי, וכבר כמה שנים שאתה יושב לך במרפסת של הבית הסיעודי וצופה על החיים מהצד, אנחנו (הנכדים) די התפזרנו, אבל כשבאים לבקר אותך איך שרק מתקרבים לדלתות שנפתחות לרווחה לצדדים העיניים מחפשות ומוצאות אותך יושב על הכורסא או בהמשך כבר על כסא גלגלים ועיניך הירוקות נוצצות משמחה כי אתה יודע שהאורח הזה הוא בשבילך. תמיד עם פרצוף גאה וזורק איזה משפט כמו "אה, מה אתה עושה פה?" ואחר כך נותן לנו את כל הבמה לספר לך איפה אנחנו עכשיו ומה אנחנו עושים בימים אלה...

סבא, למרות שהיית הארוכה בבית הסיעודי יש לי זיכרונות רבים וטובים ממך, אך בעיקר לא אשכח את דמותך, דמות גדולה וחזקה, דמות עם ערכים ואמונות איש חינוך בכל רמח איברך, בראש ובראשונה דוגמא אישית, תמיד עם רצון לעזור ולעשות ובעיקר המסוגלות ללמוד מהאחר, לא משנה מי הוא ובן כמה הוא.

לפני 3 שנים טסתי לטייל בדרום אמריקה, ולפני הטיסה יצרתי קשר עם משפחתך בבואנוס איירס עם קוקה וויקטור וקבענו להפגש לארוחת ערב עם ביתם, בעלה והנכדה. חשבתי מה אני יכולה להביא להם מארץ ישראל, נחתתי בבואנוס איירס ונפגשתי איתם במסעדה מצויינת. קוקה פתחה את המתנה ודמעות בעיניה ומיד בעיני כולנו, הבאתי להם תמונה גדולה וממוסגרת שבה כל המשפחה שהקמת, גידלת וחינכת פה בארץ ישראל. 3- ילדים -10 נכדים ונינה אחת.

אוהבים, מתגעגעים, זוכרים וממשיכים את מה שאתה יצרת, בנית וחינכת כל הנכדים ואני. גיל

מתוך דברי המשפחה:

שאול- המחנך הראשון בקבוץ גזית, וממקימי בית הספר הקיבוצי בגזית: למידה + חינוך = שאול. זו המשוואה המספרת על תרומתך הייחודית לקיבוץ, ולילדי הקיבוץ.

הלמידה והחינוך בחברת הילדים הצעירה, כפי שנקראה אז, היא חלק מהמסורת שיצקת, כמורה ומנהל ב"ס.

עבודתך הצטיינה בכמה תחומים משמעותיים שניתן לראותם כדרכי הוראה חדשניות ביותר לתקופה, ולא להאמין אך גם כיום, וביניהם:

- למידה רב- גילאית, אשר עוצבה והייתה למרכיב חשוב בבי"ס: מרכזי למידה, חונכות של בוגרים לצעירים, מרכזי הנדסה וחשבון ועוד.. ילדים מכתות ג-ו למדו מספר פעמים בשבוע ע"פ בחירה, כאשר בוגרים מנחים את הצעירים בתהליך הלמידה. אתה יצרת את המתכונת ל"למידה המשמעותית", מה שמשרד החינוך משקיע ומנסה לבנות כיום.

- הטמעת בבית הספר פעילויות רב- גילאיות. אשר כללו: חוגי העשרה שבהם השתתפו גם חברים מהקיבוץ.

- הטיולים השנתיים המשותפים לכתות ג-ו, ומסיבות סיום של כלל ביה"ס, היו גולת הכותרת של השקפת עולמך הפדגוגית. תוך מיצוי ההבנה של מהות חברת הילדים.

- הטיולים השנתיים אשר כללו משחק לימודי, כתב חידה על אתרים במסלול תוך תחרות שעודדה את הילדים ללמוד ולדעת, ובתום כל שלב במשחק קבלו הילדים 'שקלגזית'.

- טיול טו בשבט המסורתי לנחל תבור. אתה שאול עם הכובע הירוק מוביל את הטיול ולא עוברים אותך! טיול אשר הפך למסורת של שנים!

- בתחום הטכנולוגי, ובהכנסת המחשבים לביה"ס, לך שאול היה חלק נכבד. זיהית את הפוטנציאל הטמון בסביבה לימודית מאתגרת עתירת טכנולוגיה התומכת בטיפול לומד חושב ובעל ערכים. קדמת את התחום במשאבים מצומצמים, תוך למידה עצמית מתמדת שלך. וכך סללת את הדרך למערך התקשוב בביה"ס.

שאול האמין בפיתוח המשק חי כמקום הכנה לילדים בחינוך עם בע"ח, גם כערך וגם בפיתוח ערכים לעבודה בענפי הקיבוץ. זמן רב לאחר שכבר לא עסק בתחום המשק החי הגיע עם ילדיו בחמסינים של הקיץ בימי שבת לבקר את בע"ח לתת אוכל ומים מתוך דאגה ואכפתיות.

בשנים האחרונות עבד שאול במוסד תבור, בעין דור, ובעמקים תבור במזרע, בעזרה לימודית פרטנית לנערים בב"ס תוך ניצול הידע והניסיון שצבר.

בדברי הסיכום ממערכת החינוך ציינת שעבודת החינוך שלך הייתה מסכת של צעדים קטנים, חלקם אפילו לא מתוכננים ולא נלמדים בשום סמינרים למורים, שהפכו לאט לאט למשנה סדורה. הניסיון הפדגוגי, סודו היה בכך שהכול היה מבוסס על התמסרות, על יצירת אווירה לימודית שבבסיסה הרצון לדעת, והרצון להעביר לאחרים מהידע.

ציטוט מדברך: "לא ראיתי בעבודתי משהו מיוחד, אלא רק מעשה של לקיחת אחריות ואמונה שלעבוד וללמד את הילדים של היום, זה ליצור את הדור של המחר והעתיד של המדינה." נוח על משכבך בשלום ובשלווה, אכן זרעת ונטעת לדורות הבאים. אנחנו נמשיך ננצור, וניצור את זיכרוןך ואת חזוןך. המשפחה המעריכה והאוהבת.

3 | 2015 –

3

• **סכנה בגן חרוב** – לקראת הקיץ ולאחר הסרת רשת צל ישנה אנו נערכים להתקנת סכנה לגן חרוב.

• **שיפוץ (קטן) בבית העובד** – הסתיים שיפוץ לבית העובד והוחלף הריהוט במטרה לשפר נוחות העבודה בבית.

• **שיפוץ בית היוצר** – אנו ממתינים לתשובה של ביטוח לאומי ומקווים להיכנס לשיפוץ במהלך הקיץ על מנת שיהיה בית שיישרת את בית היוצר ואת המועדון המועשר.

• **שיפוץ בקומונה** – נמצא בתהליכי בדיקה. מטרת השיפוץ היא מתיחת פנים למכבסה וחלוקה מחדש של השטח בינה לחנות סוף הדרך. כמו כן תוסדר הכניסה לחדר השלכת הכביסה, ימוקמו מחדש תאי הבגדים והקופה.

• **מתקני משחקים** – סיימנו 2/3 מהעבודה אולם חסרה לנו השלמת הטיפול במתקנים ליד הנה"ח. עיקר העבודה היא החלפת מצע הנפילה אשר איננו עומד בדרישות המדינה. שתי חצרות מתקנים תקניות כבר מוכנות ואנו מקווים לסיים את השלישית בחודש הקרוב.

• **מערכת מיזוג חדשה לחדר האוכל** – עד לתחילת הקיץ אנו מקווים להחליף 2 יחידות מיזוג מתוך 3 קיימות בחד"א. המערכות הקיימות ישנות, עולות כסף רב הן בתחזוקה והן בהפעלה. אנו בשלבי בחינת מחירים עם מספר ספקים.

ברצוני לציין לטובה את כל בעלי התפקידים מעורבים בפרויקטים הללו התורמים מניסיונם והיכרותם – סיוון, אסף, צביקה, נועם, שירלי ובנימין ורכזי הענפים והשירותים המעורבים השוקדים מידי יום למתן שירות מיטבי לחבר.

4. **עונת התיירות בנחל תבור** – השנה עברה בקיבוץ כמות תיירים רבה בדרכה לנחל תבור (כמות מוערכת ב – 80,000 איש). הנזקים נראו היטב ברחבי הקיבוץ. בישיבה שהייתה בהנהלת קהילה בנושא הוחלט כי נפעל לבחון פתרונות לבעיה עד לשנה הבאה. אנו פועלים להסדרת המצב עם הגורמים הרלוונטיים על מנת לתת פתרון טוב יותר, ומקווים כי כבר בשנה הבאה נוכל להקטין, ולו במקצת, את החיכוך הקיים בין הקיבוץ למטיילים. יש לקחת בחשבון שחלק מהבעיות הקיימות לא פשוטות לטיפול וייקח זמן להסדרה וטיפול בהן.

5. חינוך –

• לאחר הפסח נפרדנו בנעורים מיואנה שהדריכה את הנעורים בשנתיים האחרונות. במקביל לפרידה השתלבו כבר שני מדריכים חדשים. ברצוני לאחל להם בהצלחה בתפקיד.

• מתחם החינוך ובית היוצר הוא מתחם בפועל במהלך היום משעה 7:00 – 16:00. ברצוננו להדגיש כי אם מעוניינים לעשות פעילות באזור החינוך יש לתאם עם הגורמים האחראיים.

6. וועדת בריאות ורווחה –

לבקשת חברי וועדת רווחה להלן הבהרות באשר לטיפולים אלטרנטיביים ופדיקור:

א. חבר שמקבל הזמנה לטיפול ואין לו אפשרות להגיע עליו להודיע למטפל לפחות שעתיים לפני הטיפול. במידה והחבר לא הודיע בזמן הוא יחויב על הטיפול.

ב. חבר זכאי ל: 16 טיפולים בשנה קלנדרית (כולל טיפולי פדיקור) בהשתתפות עצמית של 3% מסכום הטיפול. מעבר

בין עלון לעלון עברו להם מספר מועדים.

יום השואה, אשר השנה כלל גם ערב זיכרון בסלון ויצר את האפשרות לשמוע באופן אינטימי סיפורים של חברים ניצולי השואה. לי הייתה הזכות לשמוע את סיפורו של חיים שדמון.

הסיפורים להם אני נחשף מדהימים אותי כל פעם מחדש – כיצד אנשים יצאו ממצבים קשים ביותר והפכו לגיבורים שהקימו את המדינה הזו.

שבוע אחרי יום השואה, יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה אשר תמיד מעלה לי מחדש אותן תמונות של החברים שאבדו בדרך. קיבוצניקים או עירוניים, דתיים או חילונים כולם חוזרים לחיים ליום אחד בו מתחדשות התמונות של מה שחלקנו, ומה שעשינו יחד.

ובסוף אותו היום, באבחת סכין הכל משתנה ופיצוצי הזיקוקים כאילו קורעים ממני את הזיכרון ומדגישים למה כל זה קרה ועדין מתרחש. נדמה כי המועדים הסמוכים כאילו מדגישים את המשולש המיוחד הזה, ששייך רק לעם הזה, ושבקצהו מדינת ישראל.

החודש נפרדנו בצער משאול חפר ברצוני להשתתף בצערם של המשפחה והחברים. יהי זכרו ברוך.

כמדיי עלון מצורפת סקירה בנושאים השונים:

1. שכונת שקדים –

בשנה הקרובה הוסכם על תחילת בנייה בשכונת "שקדים". השכונה, כפי שצוין בעבר, תהיה סמוכה לשכונת הצמיחה הדמוגרפית ומתחת לשכונת השיטים שמסיימת בנייה בימים אלו.

בשכונה זו מתוכננת כרגע בנייה בשני חלקים. 8 יחידות דיור (ארבעה זוגות בתים) שאנו מקווים לבנות השנה ושמונה נוספים שייבנו לכשיוקצה לכך המקור מתקציב 2020 בעתיד.

בישיבת הנהלה שהתקיימה ב 14/4/2015 בנושא התור לדיר הוחלט שהנהלת הקהילה תומכת בבנייה לחברים על פי הוותק. עם זאת הזכות לבנייה לפי וותק קיימת עד למימוש במעמד ההגרלה על מיקום הבתים. לאחר שלב ההגרלה, וויתור על בנייה, משמעותו מעבר המוותר למיקום בתורו של החבר אשר יכנסו במקומו לבנייה.

בכך חושבת ההנהלה שתובטח ההוגנות כלפי כל רשימת ההמתנה.

2. **וועדת תכנון/בניין** – עם קבלת נתוני התקציב מהנהלת הקיבוץ אנו נערכים לקידום תכניות הבנייה:

• אישור סופי של תכניות הבנייה ל**שיפוץ הבריכה**. בכוונתנו להתחיל בנייה עם סיום עונת הרחצה (אוקטובר)

• **בניית חניות** – בנייה שהוחלט בסוף השנה שעברה להמתין לתחילת הקיץ לשם ביצוע הפרויקטים והוא צריך לצאת לדרך בחודשים הקרובים.

• פרויקט **החלפת גגות אסבסט** – פרויקט רב שלבי שהחל לפני כשלוש שנים ובו בכוונתנו להחליף את כל גגות האסבסט בקיבוץ לגגות רעפים.

• **בית עלמין** – המשך פיתוח בהתאם לתכנית האב בפרויקט רב שנתי.

הנהלת קיבוץ... המשך

סיכום:

1. עדכון מורשי החתימה של הקיבוץ

הנהלה אישרה עדכון טכני ברשימת מורשי החתימה של הקיבוץ (שאושר ופורסם בישיבת הנהלה ובעלון). לבקשת גזבר הקיבוץ הועברה נעה דוד מקבוצה א' ל ב' כדי לאפשר זמינות לחתימת 2 מורשי חתימה – לפי החלטותינו.

2. לו"ז למודל גזית חדש

נמסר כי בשבועות אלה נעשית עבודה בכמה מישורים במקביל: א. בדיקה עומק של משמעות המודל בתקציבי החברים ובתקציבי הקהילה.

ב. אנחנו עוברים שוב על כל ההסדרים ומכינים אותם כטיטות מעודכנות לאחר הדיונים הפתוחים והדיונים בצוות ההיגוי. הטיטות יחולקו לחברים לקראת המשך הדיונים הצפויים, העמקתם והפיכתם מטיטות למסמך שיובא בסופו של דבר להצבעה.

ג. תקציבים יבשים – נערכים להפקת תקציבים יבשים של החודשים - יוני, יולי ואוגוסט – אותם יקבלו החברים בנוסף לתקציב הקיים וניתן יהיה לכל בית אב לבחון את מצבו.

ד. הפרח החדש - בנוסף להסדרים השוטפים נגבש טיוטה בנושא שיוך דירות. נעדכן את מסמך הקליטה ונסיים את ההצעה בנוגע לשיוך זכויות בנכסים – נושא זה יוצג לציבור כפי שהוצגו ההסדרים האחרים. בכך נוכל להרכיב את פרח גזית החדש על כל מרכיביו. השאיפה היא להגיע לסיום הדיונים ולהצבעה במהלך חודש נובמבר.

התקיים דיון בהנהלה על סוגי ואופי הדיונים הנדרשים לקראת קבלת ההחלטות, יש כוונה ליצר דיונים במסגרות רחבות וכן במסגרות אינטימיות יותר ובכל מקרה למצות את הדיון.

צוין בהנהלה שלמרות העיסוק בפרטים הרבים של המודל יש לזכור ולהזכיר לעצמנו מה היו המטרות שלנו כשיצאנו לדרך, והיו 2 עיקריות:

א. לטפל בנושא ההתפרנסות ולייצר מודל מוטיבציוני להתפרנסות המשפחה והקהילה.

ב. ליצר הסדרים מתאימים שיהוו תשתית לקליטת חברים חדשים לקיבוץ ולחברות מלאה.

צוין כי ההסדרים המפורטים באים להבטיח קיום 2 הנושאים העיקריים הנ"ל ונבנים ברוח העקרונות עליהם החלטנו.

השיח על ההסדרים וגיבושם יתקיים בדיונים שאליהם אנחנו מצפים יגיעו רוב החברים כדי להשתתף בעיצוב ההחלטות שבדרך.

3. דו"ח מנהלים:

חלוקת רווחים: כפי שנאמר בשיחת הקיבוץ בדיון על תכנית 2020 מועצת המנהלים של פלזית תעשיות היא הגוף המאשר בסופו של דבר את חלוקת הדיבידנד השנתי ואת מועד העברתו. מועצת המנהלים אישרה את חלוקת הדיבידנד אך קבעה שיחולק השנה ב 2 מנות. ההחלטה על המועדים הועברה לוועדת כספים של פלזית תעשיות אשר טרם החליטה.

אי לכך -

א. כאשר נקבל את המועדים ניידע את הציבור.

ב. החלוקה לחברים תתבצע לאחר קבלת הסכום כולו שיאפשר למערכת הכספית לעשות זאת.

שבת שלום - רבקה וילנד

לזה – החבר ישלם עבור הטיפול.

מקרים חריגים בהם החבר זקוק לטיפולים מנסיבות רפואיות – רשאי החבר לפנות אל ועדת בריאות וזו תדון בעניינו.

7. **בריכת השחייה** – אנו נערכים לפתיחת העונה בבריכה. גם השנה הבריכה תנוהל ע"י גיורא.ג ובהפעלת רפי.ע. נאחל להם בהצלחה. בהמשך יופץ מכתב עדכון לנהלי הבריכה.

בברכת חג קציר שמח ומהנה, עמרי סאאל

הנהלת קיבוץ

רבקה וילנד

סיכום ישיבת הנהלת הקיבוץ מס' 3 20/03/2015

השתתפו: עמוס גורן, נעה דוד, יהודה בן חיים, איציק מסרי, סיטו ספרן, עמרי סאאל, אסתר לבנון מורדוך, שחר רותם, רבקה וילנד.

חסרו: איתי סורוקה, ניר גלנט, ראול קולודנר, דבי עצמון.

מוזמן: רוני חכם.

סדר היום:

1. תכנית 2020 לשנת 2015.

2. דו"ח צמיחה דמוגרפית

סיכום:

1. **תכנית 2020 לשנת 2015**

הוצגו סיכום תכנית 2014 ותכנית לשנת 2015. התוכניות הוצגו בשיחת קיבוץ ותוכנית 2015 אושרה בקלפי.

2. **דו"ח צמיחה דמוגרפית.**

רוני הציג את התנהלות הכספים של בניית התשתיות הציבוריות של שכונת הצמיחה הדמוגרפית המנוהלים בקופת נאמנות נפרדת מהקיבוץ.

במהלך השנים הושקעו כספים של הדיירים ושל הקיבוץ שמימן את החלק של הקיבוץ וגם נתן הלוואות ביניים לבניית התשתיות בשכונה. כזכור, משרד השיכון מסבסד את התשתיות אך עושה זאת בפעילות לפי קצב ביצוע הבנייה.

בסופו של דבר ייסגר החשבון כאשר נקבל את כל הזיכויים מהמדינה.

בשעה טובה מספר משפחות התחילו לבנות את ביתם. בהצלחה!

סיכום הנהלת הקיבוץ מס' 4 17/04/2015

השתתפו: נעה דוד, איתי סורוקה, עמוס גורן, סיטו, אסתר לבנון מורדוך, עמרי סאאל, רבקה וילנד

חסרו: ראול קולודנר, יהודה בן חיים, איציק מסרי.

סדר היום

1. עדכון מורשי החתימה של הקיבוץ.

2. לו"ז למודל גזית חדש.

3. דו"ח מנהלים.

לניהול חינוך, לאחר 14 ימים צוות מש"א מורחב יביא לקיבוץ את המלצותיו לבחירה בקלפי.

מינהלת החינוך

אסתר מורדוך – לבנון, יו"ר המינהלת

בישיבתה האחרונה של מינהלת החינוך, 19.3, מסרה עליזה, מנהלת הגיל הרך, עדכונים ממחלקת הגיל הרך בתנועה הקיבוצית.

המחלקה עסוקה בביצור ההכרה של משרד החינוך ברשת הגנים הקיבוצית.

בנוסף, דיווחה עליזה על האופן המסודר בו מתנהל הקשר עם המועצה בעניין החזרים למשפחות הזכאיות להחזרים על פי חוק ממשרד הכלכלה.

אגף, מנהלת החינוך, דיווחה על התכניות לתעסוקת הילדים והנוער בחופשת הפסח, וכן על המגעים לאיתור מדריך/ה חדש/ה. בהקשר זה היו הערות בעניין העיתוי הבעייתי של פרישת מדריך/ה באמצע שנה, והושמעה הבקשה להשתדל (אם יש לנו אפשרות לתאם) שבמקרים עתידיים, של חילופי מדריכים, תהיה תשומת לב לעניין העיתוי.

זמן קצר לאחר הישיבה, התבשרנו שהושלם גיוס של מדריך חדש שיעבוד בצוות ביחד עם ארבל, המדריכה שכבר בונה את מקומה ויחסיה עם החניכים/ות. משמח מאד שהצטרף לצוות בחור, ליצירת מענה מגדרי מגוון לנערים/ות. מדובר באלון פרץ, משרונה, בוגר צבא שלא מעט נסיון הדרכה בעברו. גם בנעוריו וגם במסגרת שנת שרות.

(ובמקרה לגמרי, כשאני ואני היינו במפגש של וועדות/מינהלות חינוך, במועצה, שמענו ממנהלת חינוך בקיבוץ אחר שאנחנו ברי מזל שקיבלנו את אלון, כי הוא היה מאד מבוקש על ידם וגם על ידי אחרים, והוא בחר לסכם אתנו). אז נקווה לטוב, מצמד המדריכים ארבל ואלון, לצד המדריכות הוותיקות יותר בחברת הילדים שלנו.

הדיון המרכזי בישיבה התרחש סביב טיטות שאלון העמדות, שיופנה לציבור, בעניין החינוך החברתי/קהילתי (החינוך הבלתי פורמאלי), שעל הכנתו דיווחנו בעלון של ינואר.

בהזדמנות זו, הרבה תודה והערכה לצוות ההיגוי שסייע לאגף ולי בעיבוד השאלון (יעל ס, חגי ע, ליטל מ, ענת י, ועוזי ל. היועץ החינוכי). הדיון התפתח לשתי סוגיות מרכזיות:

א. עלתה הצעה להרחיב את המשאל מעבר להורים, הנעורים והמדריכים/ות, ולחלקו גם למשפחות נוספות בקיבוץ בין אם

קובץ הנהלים יוצא לדרך

בימים אלו אנו מחלקים את קובץ הנהלים לכל הענפים בגזית.

למה כתיבת נהלים?

כתיבת נהלים מבטאת את אופן המדיניות בתחום העבודה והעובדים בקיבוץ בנושאים שונים ועוזרים לשמור על הידע והניסיון הארגוני ולצמצם את הסיכונים. המדיניות באה לידי ביטוי בסמכויות והאחריות של כל הגורמים בארגון ואופן חלוקת העבודה בארגון. נוהל מבטא בצורה ברורה וקלה להבנה את השיטה לביצוע תהליך ומגדיר את תחומי האחריות של בעל התפקיד או עובד.

מדוע צריך כתיבת נהלים?

- הסיבה העיקרית לבצע פרויקט כתיבת נהלים בארגון היא סדר וארגון של תהליכי עבודה בארגון –
- שימור הידע והניסיון הארגוני: חשוב מאוד במצב שבו יש תחלופת עובדים. כאשר עובד עוזב הידע נשמר בצורת נהלים. אובדן זה נמנע כאשר הידע נשמר בצורת נהלים.
- שמירה על יעילות והחיסכון בארגון. כתיבת נהלים מאפשרת לשמור על המידע הקיים לאורך הדרך ולמנוע בזבוז משאבים בביצוע פעולות לתיקון הנזק (כגון: צמצום הנזק שנגרם, ועדת חקירה, ביצוע תחקירי בירור וכו').

כיצד כתוב הנוהל:

- לנוהל מבנה סטנדרטי קבוע החוזר על עצמו בכל נוהל.
 - גורם אחראי לביצוע כל משימה בתהליך.
 - גורם אליו ניתן לפנות בענייני הנוהל.
 - בנוהל מופיע תאריך עדכון אחרון.
 - תהליך עבודה מפורט, קל להבנה וחד משמעי.
- נהלים בהם נגענו ויצאו לאור:**
- נוהל הנהלים – נוהל המכוון את כל העובדים כיצד מעדכנים משנים, מוסיפים נהלים.
 - נוהל רכישות במימון הענף
 - נוהל קליטה וסיום עבודה
 - בקרת נוכחות ושכר
 - רכש
 - ביטחון
 - נוהל ענפי פרטני – הגדרות תפקיד בכל ענף, נהלים פנימיים, וכו'...

הסדר חדש לנהג תורן

מזה כמה שנים קיימת פונקציה של נהג תורן. לאחר בירורים ובדיקות קיבלנו דווחים על כמות מועטה בקריאות לנהג תורן.

לכן הוחלט להעביר את הקריאות, מצומת גזית לקיבוץ לרב"ש (יענקלה) אשר נמצא עם רכב צמוד 24/7.

הסדר זה יתחיל מחודש מאי 10.05.2015

לכל התורנים המון תודה.

מספר הפלאפון של יענקלה – 050-7200048

ניהול החינוך

לאחר תקופת ההחלפה של דבי עצמון בניהול חינוך לא קיימנו נוהל תקין.

כתבתי בעלון בחודש יוני 2014 שלקראת חודש ספטמבר 2015 נקיים נוהל תקין, לכן החודש (מאי) תיתלה מודעת דרושים

להורים שילדיהם צעירים ובין אם לשכבות בוגרות יותר, כדי לקבל תמונה קצת יותר כוללת, קהילתית. והרחבה כזו גם תיתן אפשרות לבחון האם יש פערים בין בעלי/ות עניין מיידי לבין חשיבה קהילתית שאין לה נגיעה ישירה. סוכם שאכן כדאי להרחיב. כמובן, בתקווה שבאמת תהיה היענות להחזרת שאלונים במספר ראוי, שעל בסיס סיכומיהם נוכל לקיים את השיח הפתוח.

ב. עלתה שאלה חשובה, שמעסיקה גם קיבוצים אחרים בהם יש אוכלוסיות שונות, בדבר קיום מסלול להשתתפות חלקית בחינוך הבלתי פורמלי (מעבר למי שממילא משתתפים חלקית בשל לימודיהם בבי"ס ססדר יומו לא מאפשר לו השתתפות רציפה): הדיון עסק בצורך של חלק מההורים שביקשו לדון בנושא, מחד, ומאידך במורכבות הרבה וההשלכות (לא רק הכלכליות, אלא החינוכיות-חברתיות) שיש להשתתפות חלקית כזו. סוכם שהנושא מחייב דיון מעמיק יותר, הבוחן את האופציות השונות והשלכותיהן.

נושא חשוב נוסף שעלה בישיבה, היה הצורך לדון בעבודת הנערים/ות, מטרותיה, משמעויותיה, ומערכות היחסים במקומות העבודה. רחלי, מנהלת משאבי אנוש, העירה על שינויים שנושא זה עבר ועל מורכבויותו. הובהר שיש להיערך היטב אם רוצים לעשות שינויים בנושא עבודת הנעורים. לכן הוחלט שיש לקיים דיון זה לקראת תחילת שנת הלימודים הבאה (אולי גם בעזרת מיפגש רחב יותר).

לסיום הישיבה, הועלתה בקשה לדון בליווי הילדים באוטובוס לבית הספר. נסקרה ההיסטוריה של הליווי והסיבות לשינויים שחלו בו, ונמסר שכרגע הליווי על ידי נער בוגר ב"ב שמבין את התפקיד ונחשב אחראי, הוא הפתרון האפשרי.

אם תהיה התארגנות הורית לקיים תורניות ליווי תוך לקיחת אחריות על הנושא, ניתן יהיה לבחון אותה. (בעקבות הישיבה ובשיחות שונות גם נשמעה ההערה שבהסעות אזוריות שונות לבתי ספר, גם בארץ וגם בחו"ל לא מתקיים ליווי מבוגרים כלל. זה כמובן אינו מחייב אותנו, ולכן גם נוסו פתרונות שונים לעניין).

באפריל, כפי שכבר ציינתי, השתתפנו, אגי ואני במפגש וועדות/מינהלות חינוך בעמק, שאותו זימנה מח' החינוך הבלתי-פורמלי במועצה. המפגש היה חשוב ומעניין הן בשל יצירת קבוצת התייחסות של ועדות/מינהלות חינוך המאפשרת למידה על המשותף והשונה בינינו בישובים השונים, הן באופן העבודה הרצויה של המינהלת והן במערכות היחסים וחלוקת התפקידים הפנים-יישוביות.

במפגש, בהנחיית סימונה אלוני-לוי, יועצת אירגונית-חינוכית, ניתן היה ללמוד על המבנה והמהות של ועדות החינוך, על מערכות יחסים רצויה בין ועדות אלו לבין אנשי המקצוע (המנהלים/ות), והקהילות. למדנו על דברים מועילים ותורמים וגם קצת על מה לא מצליח וממה להיזהר. בסוף המפגש ביקשנו לקבל את המצגת שהישכלנו ממנה, ואולי אף ניעזר בה באחד מהדיונים הקרובים במינהלת החינוך אצלנו.

במהלך חופשת פסח ואחריו הגיעו אלינו מספר הודעות מפרגנות:

"בנות ערב טוב, תודה רבה לכן על חופשת פסח מגוונת, יפה ומתוקתקת להפליא. מחנה שהזכיר ימים עברו למרות כל הקשיים והלוגיסטיקה. הילדים שלי ממש נהנו מהחופשה וכמובן שהצטערו שנגמרה. תודה רבה"

"ליטל, נופר וירדן,

יותר מחצי חופשה עברה ואני חייבת להגיד לכן שהבן שלי מאושר. כיף לו להגיע בבוקר והוא מספר ומדבר על חוויות במהלך היום. רציתי לומר לכן תודה על ההקשבה והיחס החם שאתן מעניקות לבן שלי וליתר הילדים ועל ההקשבה ותשומת הלב שאתן מעניקות לי ואני מניחה להורים האחרים.

זה לא מובן מאילו ועבודתכן מורכבת ולעיתים מעייפת ואתן עושות אותה בצורה מדהימה.

"שמחתי מאד לשמוע שהטורניר היה מוצלח והילדים נהנו, שכולם יכלו להשתתף ולהרגיש חלק מקבוצה מגובשת. המון תודה, מקווה שגם אתן נהנות ואם אתן צריכות עזרה כלשהי אשמח לדעת. המשך חג שמח ומהנה"

"החופש הזה היה מצוין, חוויתי ומהנה לילדים. הרבה בזכותכן. ברצוני להודות לכן על העבודה המושקעת עם קבוצה לא קלה של ילדים אשר אתן משקיעות מידי יום ביומו בחינוך והעצמה שלהם. תודה רבה"

לליטל, נופר, ארבל, בן וכל צוות מרכז תבור.

רצינו להודות לכם על תכנון וארגון חופשת הפסח לילדים. הפעילויות היו מוצלחות במיוחד.

היה כיף לראות שגם בעידן הטכנולוגי הילדים עדיין נהנים מ"פעילויות של פעם" כמו טורניר כדור רגל וכדור רשת; הכנת טאבון; הקמת מחנה ופעילויות במחנה (חבלים, אומגה, פינות יצירה וכדומה) וכמובן שיתוף ההורים בכל החוויות הללו. ניתן היה לראות את ההשקעה והמחשבה של הצוות בפעילויות השונות. כל הכבוד!! ממשפחת סאאל, לובנפלד וגורן.

בהחלט תענוג של משובים - מילים שמחממות את הלב ונותנות כוח. אני רוצה להצטרף למברכים/ות, ובהזדמנות זאת להגיד תודה ענקית לצוות החינוך הבלתי פורמלי: ליטל, נופר, ירדן, ארבל ואלון - על תכנון החופש, ועל הביצוע המצוין. העבודה החינוכית אינה פשוטה, ואתם עושים זאת יום-יום במקצועיות ובאכפתיות רבה. יישר כוח!

תודה מיוחדת לבן בר שדה, אשר גם הפעם השלים את הצוות הקבוע בזמן הקייטנה בצורה יוצאת דופן, ולחגי עוז, שתרם ממיטב משאביו, ובעזרתו של אלון הקים מסלול אתגרים מעולה במחנה. וכמובן, תודה גדולה לנערים ולנערות אשר עזרו לצוות לשמור על ביטחונם ובטיחותם של הילדים, שעזרו בהפעלות השונות ונתנו דוגמה אישית לקטנים יותר מבחינת מעורבות. תרומתכם היתה חשובה. תודה!

"זיכרון בסלון" מפגשים לערב יום השואה

תמר דרייבלט (קמינצ'יק)

האפשרות להתאבל על המשפחה שאיננה, ועוד. השיח היה אישי ומרגש. על כוס קפה ועוגה, בסלון ביתי. שמחתי על הזכות לקיים את המפגש הזה. קיוותי שחיים מרגיש בנוח, למרות השעה המאוחרת והסיטואציה הלא שיגרתי... שמחתי על כל אחד שהגיע והיה איתנו במפגש, ויצאתי עם טעם של עוד. הרגשתי שזוהי סוג של מחווה לוותיקי הקיבוץ ניצולי השואה, ומעין דרך שבאה להמשיך ולומר - אנחנו רוצים לשמוע! חשוב לנו לשמוע! חשוב לנו לשמוע את הסיפור שלכם, כדי שישמר בזיכרוננו לעד, ודרכנו לילדינו. חשוב לנו לפגוש אתכם פנים אל פנים, ובגובה העיניים, אתכם - חברי גזית שבאו משם והגיעו לכאן, והקימו את המקום הזה, שבו בחרנו לבנות את ביתנו. אני מקווה שנצליח להפוך ערבים מעין אלה למסורת בגזית, ונמשיך לקיים את תרבות הזיכרון שלנו גם בדרך פשוטה, מזמינה, בטוחה ופתוחה שכזו. ענת ירון

לאה שיזף התארח בבית משפחת נילי
לקראת יום השואה, אירחנו בביתנו את לאה שיזף ואורחים נוספים מהקיבוץ ובכדי לשמוע את סיפור חייה בהונגריה בזמן מלחמת העולם השנייה, על השהות בגטו ועל עלייתה לארץ. לתחושתנו, זו הייתה דרך קצת אחרת להיפגש עם זיכרון השואה.

היה משהו מיוחד בפשטות הזו של הישיבה בסלון, השיחה זרמה באופן טבעי ואפשרה פתחון פה לכל הנוכחים. הקשבנו, שאלנו שאלות ונוצרה תחושה של קירבה וחיבור עמוק בין כולם. לאה השרתה אורה של פתיחות, הרגשנו בנוח לשאול באופן ישיר שאלות על ההתמודדות האישית שלה והיא ענתה בסבלנות גדולה על הכל. התעוררה בכולנו פליאה גדולה לנוכח החיות שיש בה והצורה שבה היא מתבוננת בחיים. זה היה ערב מאוד משמעותי וייחודי, יצאנו כולנו נושאים בתוכנו את עדותה... משפחת נילי

כשעלה הרעיון לקיים בקיבוץ "זיכרון בסלון" לא ידעתי שמדובר בתופעה ארצית, זו הייתה לי הפעם הראשונה שנתקלתי בקונספט הזה והוא שבה את ליבי. המקום שהוא תופס אותנו כדור שלישי, מי שמבחירתו שלו או מבחירת הדור לפניו התרחק מעט מההיסטוריה הכואבת ובחר בסוג של אסקפיזם היה כל כך חזק. מעבר לידיעה, ההכרה שהדור ניצולי השואה הולך ופוחת מעלה את חובתנו לשמוע, לדעת, לזכור ולהוקיר. אני מניחה שכל אלה גם יחד הם שהפכו את "זיכרון בסלון" לווייראלי. זיכרון בסלון מאפשר שותפות אמיתית ביום הזיכרון לשואה ולגבורה. העדות האינטימית בערב ביתי, שמה את איש העדות במרכז ונותנת לאורחים אפשרות לשאלות, גדולות וקטנות. מדובר בפתרון אלטרנטיבי לטקסים הממלכתיים ולצפייה המסורתית בטלוויזיה באופן שמאפשר חיבור אחר, ומעניק כבוד ותחושת חיוניות לעדים עצמם.

מרבית הניצולים הגיעו לגבורות ואף יותר מכך, רובם הקימו משפחה ובנו לעצמם חיים מלאים וחדשים והתגברו על קשיים רבים.

תחושת ההערכה הממלאת את הלב מכניסה את טרדות חיי היום יום לפרופורציות הנכונות ומעוררת מחשבות על מהות הקיום בכלל וקיומנו כאן בפרט.

ימים ספורים לפני ערב יום הזכרון לשואה ולגבורה תשע"ה, התארחו ארבעה ניצולי שואה, מוותיקי הקיבוץ, בבתי משפחות תושבים חדשים בקיבוץ.

הציבור הוזמן לקחת חלק בערב. נרשמה היענות עצומה, קרוב ל 70 מתושבי הקיבוץ, צעירים ומבוגרים, התקבצו בבתי המארחים ושמעו ממקור ראשון עדות מדהימה של מי שהיה שם.

ביקשנו מהמארחים לסכם את החוויה.

חיים שדמות התארח בבית משפחת ירון

לפני כחודשיים שמעתי במקרה על היוזמה הזו שנקראת 'זיכרון בסלון', ומיד נדלקתי והתלהבתי והיה לי ברור שאנסה לקדם ולקיים מפגשים מעין אלה בגזית.

הרגשתי שזוהי הזדמנות מיוחדת לקיים ולשמר את זיכרון השואה ואת החוויות שחוו החברים שחיים פה בינינו, בדרך אינטימית ומיוחדת, שמזמנת שיח והיכרות ומפגש מסוג אחר. שמחתי כשהיתה לכך תמיכה רחבה כל כך, ממכל ק. מטלי אלון, מצד חברים נוספים בקבוצת 'יחד חדש' שנרתמו מיד לארח ולסייע בארגון האירוע, ובקרב חברים נוספים ששיתפתי אותם ברעיון.

זו היתה גם ההוכחה שיש פה קונספט נכון, מתאים, רלוונטי. בשבוע של יום השואה התקיימו בגזית ארבעה מפגשים, בארבעה בתים.

אנחנו ארחנו את חיים שדמון. המפגש אצלנו היה נעים ומיוחד: היינו כ 15 איש בסלון - חיים, אנחנו והילדים שלנו, חברים וחברות בגילאים שונים, ו 6 בני נוער מהנעורים.

חיים סיפר את סיפורו, אנחנו שאלנו שאלות, והגענו גם לסיפורים אישיים, כמו - איזו מין אישה היתה אמא שלו, אילו מאכלים הוא זוכר מהבית, איך היה להיות ילד שגדל בבית יתומים בלי

מלכה ריינר אירחה בביתה

המפגש התקיים בביתה של מלכה, שהוא בעצמו מעין מרכז תיעוד קטן, בסלון שלה.

היא הראתה לנו אלבומים, צילומים, מכתבים ותעודות הוקרה, המתעדים כעשרה מסעות ומפגשים רבים, בהם השתתפה מלכה.

היא ליוותה קבוצות בני נוער למסעות לפולין, ונפגשה עם חיילים ויחידות צבא שהזמינו אותה לספר את אשר עברה בשנות המלחמה.

מלכה ריגשה אותנו, כמו את התלמידים שליוותה במסעות אלו. על עמידתה כילדה ועל התמודדותה המרגשת מול החוויות הקשות. מלכה סיפרה על ילדותה ברומניה, על הפרידה מההורים ומהאחיות, על המפקדים המפחידים והסלקציות, היא סיפרה על חברותיה וכיצד עזרו לה לעבור "בהצלחה" את הסלקציות לפי הגובה למרות שהייתה נמוכה... מלכה לא נלתה מלחשוף ולשתף, גם אם לעיתים התקשתה למצוא את המילים.

נשאר בהחלט טעם להמשך ולפגישות נוספות מסוג זה. יוזמה ראויה להערכה ויש בה גם מחווה מיוחדת כלפי חברינו הוותיקים, ניצולי השואה.

ציליה שכטר

ברכה קדרון התארח בבית משפחת קמינצ'יק

אני דור שלישי לשואה, סבי כמו גם סבתי מצד אמי, זיכרונם לברכה, היחידים ששרדו ממשפחתם.

סבתי ניצלה על ידי משפחה פולניה שהחביאה אותה וסבי, איש גדול ממדים וחזק שרד את התופת ביערות.

בושתי, הרבה יותר מזה אני לא יודעת. יתכן וההיסטוריה הנוראה נשמרה מאתנו הנכדים, אך ללא ספק לא פסחה על אמי. הסיפור כתוב ואף נצור בליבה של אמי אך איני זוכרת את הפעם האחרונה ששמעתי אותו. דווקא מהאסקפיזם הפרטי שלי, שפינה מקומו לצמא לדעת התחברתי כל כך לרעיון של זיכרון בסלון.

מפגש העדות של ברכה קדרון בביתי שבקיבוץ היה עבורי זכות גדולה. תחושת הענווה שחשתי לנוכח סיפורה מעורר ההשראה והמצמרר, תחושת האינטימיות הכנה והשיח החופשי שנוצר, תחושת הגאווה על האפשרות לכבד ולספר לנו ולדורות הבאים את סיפור השואה בדרך שתיחקק בלבבות.

תודה לכל מי שלקח חלק

משפחת קמינצ'יק

אירועי יום השואה 2015

מקבץ תמונות מפסח, יום העצ

אחרי החגים...

סוף עונה

העונה ה-24 של הסדרה "קול המוסיקה הקאמרית בגזית" הגיעה לסיומה, והעונה הבאה, עונת מחצית היובל, שאמורה להתחיל באוקטובר ש"ז, כבר בהכנה.

בכל אחד מהקונצרטים המתקיימים במועדון אני נוהגת להודות בדברי הפתיחה שלי לשותפי, ולא מחמת הנימוס, אלא מהסיבה הפשוטה שבאמת ללא עזרתם ותמיכתם, הפרויקט המורכב הזה לא יכול היה לצאת אל הפועל. אז על אחת כמה וכמה הפעם, לעת סיום עונה.

קודם לכל – תודה רבה לברכה כהן ולחלי לוי ממחלקת התרבות של המועצה האזורית "יזרעאל", שללא הסיוע הכספי והעזרה הלוגיסטית שהן מגישות לנו לאורך השנים בחום וברוח טובה, לא ניתן היה לקיים את הסדרה. לצדן – חגית פלומבו מ"תרבות לישראל", שמסבסדת ומסייעת בהסעת האמנים מביתם ועד אלינו - ובחזרה. לעמוס דימנשטיין, השותף שלי בה' הידיעה, שכאשר התלבטתי האם להיענות לאתגר הזה, הבטיח לי את עזרתו, ויש לומר שהוא עומד בהבטחתו מעל ומעבר. לטלי אלון, שמגבה ומשתפת פעולה כל הדרך. למורן פרג', על הגמישות וההבנה שהיא מגלה, גם כשהדברים מסתבכים.

לסילביה ירקוני, שמתמידה כל השנים בשזירת הזרים הנהדרים, שבעיצובם מושקעים מקצועיות, מחשבה ורגש. ליזהר דורון, שנכנס לנעליים הגדולות של אברהם סדרינס, ואוצר את התערוכות המלוות את הקונצרטים בהתלהבות, בכישרון וברגישות.

לצבי הולצמן שמנציח לנו את הקונצרטים בצילומים, שמשכיחים ממנו את גילו, ושולחים אותו לטפס ולהתרוץ בין הפינות השונות של המועדון. לחברותי תורן, צלילה וחדווה, שסייעו לי לסירוגין במשך העונה בהכנת הכיבוד.

ואחרונה חביבה – פנינה, שממלאת בחיך וברוח טובה את התפקיד של ניהול הקופה, שעד לא מכבר טופל בנאמנות ע"י דליה ברק.

לכולכם תודה רבה, בשמחה על כך שגם בעונה הבאה תהיו

לצדי.

בעונה שהסתיימה התברכנו בשמונה קונצרטים, ששני האחרונים שבהם היו "מחוץ למניין".

בקונצרט הפתיחה החגיגי באוקטובר 2014 ארחנו את הפסנתרן הווירטואוז גיל שוחט בתכנית "הרומנטיקנים", שכללה יצירות מאת דביזי, שוברט, ליסט ורחמיניוב. בתערוכה המלווה הוצגו עבודותיו של הצייר יונתן טל מ"רמת דוד".

כ-60 חברים וכ-60 אורחים גדשו את המועדון, ונאלצנו לפתוח את הדלתות, כדי שלכולם יהיה מקום לשבת ואוויר לנשום. בנובמבר ארחנו את הזמרת עדנה גורן ואת אומן הגיטרה מאיר בן מיכאל, שלוו ע"י רוני צור בקלידים וגספר ברטונצל בתופים. אופיו של הקונצרט הזה היה שונה מהמקובל, והוא התמקד בג'אז, בלוז, מוסיקה שחורה, גוספל ועוד. תכנית מרעננת ומעט מפתיעה. התערוכה המלווה הציגה עבודות של נעמה קמחי, בת קיבוץ שמיר, שהמיחזור והשימוש בחומרים הקיימים בסביבה מהווים מרכז בעשייתה האמנותית.

כ-60 חברים ו-50 אורחים מילאו את המועדון. שמחנו על ההתעניינות וההשתתפות הנלהבת.

לכבוד חג החנוכה בחודש דצמבר, ארחנו את "שמיניית ווקאל", שמונה זמרות וזמרים, ששרו במקצועיות וברמה גבוהה ביותר א-קפלה. האורחים הדליקו עבורנו את נרות החג, גם באופן מעשי וגם באופן וירטואלי.

המופע כלל עיבודים יפהפיים ליצירות מאת באך, מוצרט, ברהמס, רוול, פיאצולה, לנן ומקרטיני, ארגוב ואחרים. התערוכה המלווה הציגה מעבודותיו של חברנו אברהם סדרינס ועוררה התלהבות.

הקהל מנה כ-55 איש מגזית ו-45 אורחים.

את שנת 2015 פתחנו בינואר עם צמד הפסנתרנים סיון סילבר וגיל גרבורג, שכבר הופיעו אצלנו פעמים אחדות בעונות קודמות. זוג אמנים מקסימים ומוכשרים ביותר, שמגדלים ביחד את בנם המשותף.

כל אחד מהם ניגן בנפרד סונטה אחת משל בטהובן וביחד נגנו סונטה של ברהמס שעובדה על-ידי המלחין לפסנתר בארבע ידיים. חוויה נהדרת.

הערבה הדרומית לבין צוות הקונצרטים שלנו. המופע הוקדש באהבה לגזית, למשפחת שלומי ולזכרו של אפרים. ציוריה המרשימים של נירה שלומי קשטו את המבואה לחדר האוכל, וחדר האוכל עצמו היה, לשמחתנו, הומה אדם כש-350 איש בערך, מגזית ומהסביבה, משמשים קהל נלהב.

בחודש אפריל סיימנו את העונה המתארכת בקונצרט חגיגי, שהתקיים בחול המועד פסח, בתרומתה הנדיבה של וועדת התרבות.

הפעם ארחנו את הפסנתרן מנחם ויזנברג, ידיד ביתנו, שהביא עמו זמרת וזמר צעירים, מקסימים ומוכשרים, אנה שפיץ וגיא פלץ בתכנית שבמקורה הייתה מחווה לזמרת הידועה מירה זכאי.

הערב כלל עשרים שירים ישראליים מוכרים ואהובים, שהעיבוד המצוין של ויזנברג הפך אותם, כהגדרת משה גפני, ל"לידר" (שירים אמנותיים).

התערוכה המלווה הייתה מעבודות המיוחדות של קרן פרגו, המשלבת את ציוריה בטקסטים מתחומי האמנות והמדע בארץ. כיאה וכראוי לקונצרט סיום העונה – המועדון היה מלא. 55 מאנשי גזית ומספר דומה של אורחים מבחוץ.

בסך הכל זכינו לעונה מגוונת ומעניינת. למדנו לדעת שקונצרטים שאופיים עממי יותר מושכים יותר קהל, ונצטרך בהמשך למצוא את האידון הנכון, שישמור, מצד אחד, על המסורת היפה בת חצי יובל שנים, כמעט, ומצד שני – ישמור על רעננות ורלוונטיות, שבזכותן נמשיך למלא את המועדון בקהל חם, מתעניין ואף נלהב.

הציורים שליוו את הקונצרט היו משל היבה אבו ג'נב – חמוד, דרוזית מכפר מגאר, שנוכחותה במועדון והאיכות המיוחדת של עבודותיה, בהחלט שדרגו את האירוע. הקהל מנה 38 משתתפים מגזית ומספר דומה של אורחים מבחוץ.

התכנית של חודש פברואר נקראה "מדואו עד חמישייה" וארחנו בה חמישה נגנים מהארץ ומחו"ל. זו הייתה הזדמנות מיוחדת שהוצעה לנו, ובזכותה זכינו לקונצרט ברמה מוסיקאלית גבוהה ביותר. לצערנו, רק 34 חברים מגזית נהנו מההזדמנות הזו, ועמם אורחים מבחוץ במספר דומה.

היצירות שנוגנו היו של סוק, שוסטקוביץ', הלורסן וברהמס. התערוכה המלווה הייתה מעבודות המרשימות של הצלמת נעמי מקלאוד מתמרת.

במחצית חודש מארס היו אמורים להגיע אלינו נגי "הפרויקט הקאמרי", אולם בשל אי הבנה נאלצנו למצוא להם מחליפים, ובמקומם הזמנו הרכב של חמישה נגנים מתוך אנסמבל "בארוקדה", המתמחה בביצוע מוסיקה עתיקה: סופרן, חליליות, גיטרות, מנדולינה וויולה דה גמבה. היה ממש כיף גדול. שמענו יצירות מאיטליה, אנגליה, צרפת, בריטניה וספרד. חלקן מוכרות ואהובות וחלקן מוכרות פחות. הקהל מנה 46 משתתפים מגזית ועוד כשלושים אורחים.

הציורים הפסטורליים שליוו את התערוכה היו פרי עבודתה של בת קיבוצנו, עירית אפשטיין, לבית שורר.

בסוף חודש מארס ארחנו בחדר האוכל שלנו את מקהלת "רנות", הרכב קולי ייחודי, ובו 30 זמרות וזמרים מיישובי הערבה הדרומית, בניצוחו של המלחין, המעבד, הזמר והמנצח גדעון אפרתי.

ינאי שלומי, בן גזית, חבר קיבוץ "סמר" וזמר באנסמבל, חלם וקיווה להביא את שירת ההרכב אל ביתו, אל משפחתו ואל אביו, אפרים, שנפטר במארס 2014.

במלאת שנה לפטירתו התקיים הקונצרט בזכות תרומתה הכספית הנדיבה של צ'לה צוילנברג, אחותם של אפרים ובינה, והוא יצא אל הפועל בזכות שיתוף הפעולה בין אנשי

שלום לכל הקוראים,
כיף לחזור.

את האהבה שלי לכתיבה
וקולנוע גיליתי כשהייתי
בן 16 אצל עקיבא בועדת
וידאו למרות שאבא
ואמא טוענים שעוד בגן
הייתי שופע דימיון רב.

משחק בחצר בדוקונים
וחיילים, מדבר לקהל

דימוני. אני זוכר שבחברת הילדים ה"מיתולוגית" הייתי
מוצא את עצמי שעות שלמות מול ספרים וסרטים בשחור
לבן בטלוויזיה.

"תולעת ספרים" קראו לי ו"חולה טלוויזיה" שני שמות שאז
לא כל כך אהבתי אבל היום אני מבין שלא היו מדויקים
מהם. הרי בסופו של דבר הלכתי ללמוד קולנוע בתל חי
והתמחיתי בכתיבת תסריטים, אז כנראה שיש צדק בשמות
התואר שנבחרו אי שם באמצע שנות השמונים.

אחרי הלימודים עשיתי סרט שהוקרן בערוץ 2 ובסינימטק
תל אביב והיום יש לי חברה בשם סיפור הפקות.

בחברה אני מתעסק בעיקר בבימוי דוקומנטרי, תיעוד,
כתיבת תוכן ובשנה האחרונה גם טיפול בהלומי קרב
באמצעות וידאותרפיה.

את הרעיון לספר "החיים זה כן קיבוץ" שאני כותב עכשיו
הגיתי לפני שנה כשחיפשתי נושא כתיבה שיהיה מספיק
רחב כדי שיהיה לי על מה לכתוב ועם זאת מספיק מדויק
כך שיהיה לי קהל יעד ברור.

מעבר לכך שרציתי לפרסם את סיפורי, גם חשבתי שיהיה
נחמד לכתוב סיפורים על מה שאני מכיר הכי טוב: הקיבוץ.
כרגע הספר קיים בפייסבוק, אבל אני מתכנן השנה לכתוב
עוד כמה סיפורים ולהוציא ספר כמו שספר צריך להיות.
את הסיפור הבא כתבתי ביום הזיכרון האחרון לזכרו של
אלעד ליטווק ז"ל ואני חושב שיהיה נכון להתחיל אתו.

הוא נפל בשדות / יונתן קנסקיביץ'

"ממה אתה הכי מפחד?"

שאלה המאבחנת הפסיכוטכנית בחיך בלונדיני גדול, מוכנה
כבר לרשום את התשובה שתשלח אותי סופית לקב"ן. "אני הכי
מפחד שאני אמות, או שמישהו מהקרובים אליי ימות בצבא ולא
יספיק את מה שהוא רצה להספיק." עניתי מבלי לחשוב יותר
מידי, מבצע את מה שאבי אמר לי ופשוט אומר את האמת.
"למות?...אוקיי", המאבחנת חיכה פחות ומחקה משהו שהיא
כתבה לפני כן, "מכאן תלך בבקשה לחדר 24".

הקב"ן היה בחור קירח ושמןמן שהביט בי בחום של מורה
לצרכים מיוחדים. "אתה יודע למה אתה פה יונתן?" שאל
והפעם אני חשבתי רגע לפני שעניתי, "את האמת שלא...למה
אתה חושב שאני פה?". תשובה לא נכונה. שורה תחתונה,
אחרי שיחה קצרה עם האיש קשר של הקיבוץ הארצי הבנתי
שהקב"א שלי כל כך נמוך שאני חייב להעלות לפרופיל קרבי כי
אם לא...אמצא את עצמי שלוש שנים ג'ובניק באיזה חור תחת.
הפרופיל שלי היה 64 כי סבלתי מאולקוס מגיל צעיר והייתה זו

החלטה לא קלה עבורי. מצד אחד אף פעם לא הרגשתי צורך
להיות חייל גיבור ומצד שני פחדתי מאוד ממה שיאמרו עליי
בקיבוץ ויותר מכך, מה יגידו בנות עמק.

אחד השכנים שלי בשכונת הצעירים בקיבוץ היה אלעד,
היה בחור חתיך וחזק מלא בביטחון עצמי, כריזמה של מנהיג
ובעל לשון חדה כתער, כזו שהושחזה בשדות הקיבוץ הספרטני,
קיבוץ גזית.

אני ואלעד לא היינו חברים והוא היה מפקד ותיק בשריון, כזה
שחוזר הביתה כשבפיו סיפורים רבים, להם הייתי מקשיב בשקט
כשהייתי יושב לבדי מחוץ לחדרי, כמה מטרים ממרפסתו.
שומע את צחוק חבריו ומקנא. החלטתי להעלות את הפרופיל
והצלחתי, מדהים כמה קל לקבל אישור להילחם בקרב מרופאה
חביבה וציונית שבנה לא מזמן התגייס לצנחנים.

יום הגיוס הגיע ונפרדתי ממשפחתי בדמעות. אבי עמד קפוא
ונפנף בידו לאוטובוס שהתרחק בעוד שאמי רצה בבכי אחרי
ולא הורידה את מבטה האימהי ממני. חוץ מכמה שנים אבודות
בבית הילדים אמי הכירה אותי היטב וידעה שאני רחוק מלהיות
גלדיאטור אמיץ. "הרי למסע לפולין היה לך קשה ללכת...אז
ללבנון או לשטחים?".

בוהה בנוף המתחלף, מתרחק מעין הקיבוץ והעמק, הרגשתי
לראשונה לבד ולא כחלק מקבוצה, אין אחד שמכיר או שופט
אותי כאן באוטובוס, כל מה שאתחיל היום יהיה חדש. מאושר
מתחושת החופש שהתערבבה בפחד מהלא נודע, מיהרתי
להתקשר מיד לאבא שלי ששיג לי את הנייד של אלעד ובפעם
הראשונה בחיי התקשרתי אליו. "היי אלעד...זה יונתן קנסקיביץ',
מה עניינים?", תשמע...אני צריך שתעזור לי במשהו".

כעבור שמונה חודשים של טירונות ומסלול מתקדם מצאתי את
עצמי בפלוגת הטנקים של אלעד. כל יום ראשון היינו נוסעים
יחד לבסיס ברמת הגולן ברכב המקרטע של סבא שלי. בולעים
שניצלים, מרכלים על הקיבוץ וצוחקים. בפלוגה אלעד דאג לתת
לי תחושה שיש מי ששומר עליי ולא פעם עזר לי להיחלץ מצרות
שנקלעתי אליהן בשל "צעירותי". מעזרה בחיפוש נשק שאבד
אי שם בשטחי האש ועד ביקור לילי בבונקר בו שמרתי, סתם כי
בא לו לראות מה קורה איתי.

בימי שישי הייתי מוצא את עצמי בחבורה הזו שישבה במרפסת
של אלעד והפעם אני זה שמספר סיפורים וכולם צוחקים...
סוף סוף אני חלק מהחבורה הזו, הקשוחה, של בני העמק
המחוספסים. "הטרקטוריסטים" קראתי להם. הערצתי את
אלעד מהצד והייתי כל כך גאה להיות חלק מחייו עד שיום אחד
אפילו פניתי אליו בבקשה שאני רוצה להיות אתו בטנק, בקשה
שנענתה בשלילה מעודנת "עדיף שלא יהיו שניים מאותו הקיבוץ
באותו הטנק".

לפני שעלינו לקו הר דוב התחילו לי סיוטים בלילות. "מישהו
הולך למות בקו הזה" הרגשתי בכל תא בגוף שלי. הייתי
מתעורר בבקרים ומנסה להסתיר את הדמעות והפחד. "הכול
בסדר?" שאל אותי אלעד באחד ממסדרי הבוקר תוך כדי שהוא
בודק את מחסניות הכוננות שלי. שתקתי ועברתי במבטי על כל
אחד מחיילי הפלוגה, מנחש מי זה יהיה.

בשבת שלפני העלייה לקו הסתובבתי בקיבוץ סהרורי ללא
כתובת כשלפתע ראיתי את אלעד יושב לבדו במרפסת שמחוץ
לחדרו. "אני חייב להגיד לך משהו", עצרתי אותו והביט אל
תוך עיניו השואלות. "אל תגיד לאף אחד אבל אני ממש מפחד

הרימו גבה אבל הבינו את הצורך בעקבות מה שעברתי ואני...
 כבר לא עניין אותי מי חושב מה ואיך, רק רציתי לצעוק את
 הכאב שלי אל חלל העולם.

כשסיימתי את הסרט אחרי 3 שנים, עשרות אלפי שקלים והמון
 מאבקים, הוא הוקרן בסינימטק תל אביב ובערוץ 2 ביום ההולדת
 שלי. זה היה סרט שכל כולו פחד ממוות, אהבה ליקרים לליבי
 ויחד עם זאת עזר לי לטפל בדימום ולהמשיך בחיי עם זיכרון
 הכאב.

יום אחרי ההקרנה התקשר אליי ניר, מי שהיה האחראי על קרן
 סנונית של הרשות השנייה דאז ואמר לי שלפי החישובים שלהם
 ראו את הסרט כ-60,000 איש.

שמחתי מאוד וקיוויתי שאי שם ישבה לה מול המסך גם
 המאבחנת הפסיכוסכנית ששאלה אותי ממה אני מפחד ולפתע
 נזכרה מאיפה אני מוכר לה, הבינה ובכתה.

מהקו הזה, יש לי תחושה קשה שמהו הולך לקרות, משהו רע
 מאוד". אלעד שתק והביט אל הנוף הירוק שנשקף ממרפסתו.
 "כן, גם לי יש הרגשה כזו... אבל אין מה לעשות".

אמר ללא רבב של ציניות, חצי שנה לפני שחרורו.
 אזעקה נשמעה ברחבי המוצב שלרגלי הר דוב בעוד שאני
 סיימתי לאכול את שאריות החמין וקמתי מהשולחן בחדר אוכל
 הריק. "מי עושה תרגיל ביום שבת?" שאלתי את עצמי תוך כדי
 גרירת רגליים לכיוון הטנק.

רק לפני כמה ימים חזרתי מרגילה של 10 ימים בקיבוץ ולאט
 לאט התחלתי להתרגל לרעיון שאולי אחרי חודש, לא יקרה דבר
 בקו הזה למרות ההתרעות שהיו בגזרה על חוליית נט של
 החיזבאללה. "יהיה בסדר" חשבתי.

נכנסתי לצריח באיטיות, התיישבתי בכיסא הטען- קשר שלי.
 הוצאתי את הספר "על הבלימה" כשאל הטנק נכנס בסערה
 המפקד יוני שמיהר להדליק את הקשר בעצבים ולשים קסדה
 במהירות של מצב חירום. "למה לא הדלקת את הקשר???", זה
 לא תרגולת!!!!". בחוץ החלו לשרוק פגזי התותחנים, זועמים
 את שקרה, מחרישים אוזניים, פותחים עיניים ישוניות.

בקשר הייתה מהומת אלוהים, עשרות ידיעות פרצו מידי פעם
 בנדב"ר צה"לי והלב שלי החל להזיע.

אחרי ששמעתי את המילה "הרדוף" הבנתי שזהו, מישהו מת
 והכול הולך להשתנות עכשיו. עד שהודיעו לי שזה הוא עדיין
 עשיתי חישובים אכזריים של מי הייתי מעדיף שיישאר בחיים.
 "זה ליטווק, מה... לא ידעת?", אמר לי אחד מחילי המפקדה,
 ביקשתי ממנו סיגריה ראשונה בחיי ופתחתי את הנייד שלי
 אחרי 4 שעות שבקיבוץ לא ידעו אם זה אני או הוא. עשרות
 סמסים צפצפו אל תוך דומיית הלילה, מתערבבים עם קול הבכי
 שלי שהלך וגבר, משתנק.

הדמעות ליוו אותי בירידה מההר, באוטובוס, בבית של אלעד
 ובהלוויה שכל מה שאני זוכר ממנה הוא את הארון יורד ואת
 אבא שלי מחבק. יחד עם אלעד נקברה תמימותי והקיבוץ הפך
 אחרי 20 שנה "הפסקה" להיות שוב קיבוץ שנהרגים בו חיילים.
 הלילות החשוכים של תקופת השבעה היו ללא שינה. העיניים
 שרפו ממאמץ היום. אין דבר עצוב יותר מלראות "גברים מברזל"
 מחלידים מבכי, ספרטה נפלה.

"עננים שחורים מתקרבים" אמר המג"ד מול כל הקיבוץ ביום
 השנה ומיד לאחר מכן הקרינו את סרט הזיכרון שהפקתי במהלך
 השנה שלאחר מותו. זמן לצילומים מצאתי אחרי שהורדתי
 פרופיל בגלל התקפה חמורה של אולקוס כחודש לאחר נפילתו
 של אלעד, כמה ימים אחרי יום הזיכרון של שנת 2001.

בשנת 2006 נהרג אורן ליפשיץ במלחמת לבנון השנייה,
 גם הוא מקיבוץ גזית. גם הוא רגע לפני שחרור וביום השנה
 למותו אמר אביו של אורן על קברו משפט שנחקק בזיכרון
 שלי כרגע שריכז בתוכו את כל הכאב שאני מסוגל להכיל:
 "מה שהכי כואב לי זה לא שלא הספקתי לומר לך שאני אוהב
 אותך אלא שאתה לא הספקתי לומר את זה לי".

משפט זה יחד עם הזיכרונות הקשים מהמוות של אלעד הובילו
 אותי להחליט לעשות סרט זיכרון לעצמי במסגרת סיום לימודי
 הקולנוע שלי במכללת תל חי שמול הר דוב. הורי לא אהבו את
 הרעיון אבל היו מוכנים לעשות את זה בשבילי. חברי מהקיבוץ

את הילדים בסיטואציה או במקום שיחליטו עליו במשותף. תמונה אשר תסכם את שנת הלימודים בגן. במסגרת הנושא נחשפו הילדים לנושא המצלמה והצילום, ממצלמות גדולות עם "פילם", דרך המצלמות הדיגיטליות ועד הצילום בטלפונים הניידים שהפך זמין, מהיר וקל. שיתוף הפעולה בין ההורים לילדים והתגייסות ההורים הייתה מרשימה, עובדה שעצימה את החוויה.

היום הילדים יודעים כי המצלמה היא כלי זמין שאפשר באמצעותו לתעד ולספר סיפור, לשתף בחוויה, לשמור אירוע או פרט למזכרת, לראות את שינוי הזמן בפריט שמונצח, ומעל הכל לדעת להבחין ולהבדיל בין הפרטים ולמקד את החשובים שביניהם בתוך המסגרת.

"מה חדש בחינוך בגיל הרך" זו הכותרת לסדרת כתבות על העשייה החינוכית במסגרות החינוך בגיל הרך. מעבר לסדר היום הקבוע, החגים ועונות השנה, ישנן פעילויות ייחודיות לאורך השנה אשר בכתבות אלו ניתן להן דגש. הרעיון לכתבות ובחירת הפעילויות הוא של עליזה בר שדה ומובילות הגיל הרך. והפעם הנושא השנתי של גן חרוב – המצלמה והצילום.

נטע רייקיין גננת גן חרוב: כל גננת נדרשת במהלך הקיץ בזמן כתיבת תוכנית הלימודים השנתית, לבחור מטרה ייחודית, שהיא בעצם נושא שפרוש לאורך השנה ומכיל בתוכו את כל תחומי הליבה הנלמדים במשרד החינוך ומתרכז בתחום מסוים. בשנה שעברה בחרתי באומנות כמטרה ייחודית לעסוק בגן, והשנה בחרתי בנושא הצילום.

בסוף השנה שעברה נכחתי בהרצאה של צלמת שהיא גם אמא לילדה אוטיסטית, ואחת הנקודות שהיא העלתה בהרצאה היה העיסוק "מה רואים בתוך המסגרת ומה מחוץ לה". בתוך המסגרת הייתה התמונה עצמה, מחוץ למסגרת היה כל העולם המורכב שמלווה את הצלמת ומשפחתה.

מתוך ההרצאה הזאת לקחתי את הרעיון לבחון יחד עם הילדים על מה לשים דגש, כלומר מה בתוך המסגרת ומה מחוץ לה, איך מתוך הכלל להדגיש את הפרט.

הדרך הטובה ביותר לעשות זאת היא בעזרת צילום טכניקה שמאפשרת לבחור במה להתמקד.

בתחילת התהליך שוחחו הילדים על מהו צילום, מן התשובות שהעלו: "לוקחים מצלמה, מוצאים משהו שאתה אוהב ומצלמים" "אם רוצים לזכור משהו יפה – מצלמים את זה" "משהו שאתה מצלם אותו ואתה רוצה לראות אותו שוב".

בהמשך הכירו הילדים את חלקי המצלמה והתנסו במגוון פעילויות שהמחישו להם כיצד פועלים החלקים השונים.

חילקתי את התוכנית לשלוש משימות עיקריות, אשר מתבצעות על ידי הילדים בשיתוף פעולה עם ההורים מחוץ לכותלי הגן.

המשימה הראשונה הייתה צילום חופשי – אישי.

כל ילד היה צריך לצלם (בסיוע ההורים או לבד) תמונה אישית לבחירתו, ולהביאה מודפסת לגן.

התמונות בצירוף ההסבר של הילד על המצולם, נתלו בתערוכה גדולה בגן.

מגוון התמונות היה מרשים ומרתק. הם בחרו לצלם מקומות אהובים, בני משפחה, חברים, חיות מחמד ואחדים אף צילמו דיוקן עצמי.

המשימה השנייה הייתה הכנה משותפת של מגדיר עצים מצולם של קיבוץ גזית.

כל ילד בחר מין של עץ בקיבוץ, צילם את העץ, או חלקים ממנו, והכין עם ההורים "תעודת זהות" לעץ. הילדים השקיעו מחשבה ויצירתיות בבחירת הזווית בה יצולם העץ, האם כולו או חלק ממנו? מקרוב או מרחוק? מה יהיה המידע על העץ שיופיע ב"תעודת הזהות"? ועוד..

התמונות וההסברים הנלווים של שתי המשימות קובצו לספר שהודפס.

המשימה השלישית תבוצע בסוף השנה בה יצלמו ההורים

שמורת הטבע – נחל שניר (חצוני)

נחל שניר זורם למרגלות החרמון, אורכו כ- 60 ק"מ (רובם בתחום לבנון) והוא הארוך ביובלי הירדן. מעינותיו העיליים נובעים ליד העיירה חצבייה (מכאן שמו) ומעינות נוספים שופעים יותר הם מעינות הוזאני הנובעים ליד הכפר רג'ר המחולק כיום בין לבנון וישראל.

כדי להגיע לשמורה נוסעים מצומת המצודות שבקריית שמונה לכיוון החרמון (כביש 99), לאחר כ-4.5 ק"מ פונים צפונה במחלף הגושרים ונוסעים כקילומטר לפי השילוט עד לרחבת החנייה של השמורה.

המסלול מעגלי ואורך כשעה וחצי ומתאים לכל המשפחה עם טיפה מאמץ.

נתחיל המסלול בהליכה קצרה למסתור הציפורים ומאגר הטאפליין.

הטאפליין – הוא צינור שהזרים נפט מערב הסעודית לנמל צידון שבלבנון. בשנת 1969 היה פיצוץ בצינור ונפט גולמי זרם לנחל דן ולירדן, בעקבות הפיצוץ כאמצעי בטיחות נחפר המאגר שמאפשר להטות את הנפט ולמנוע זיהום.

היום הצינור אינו פעיל והמאגר מושך אליו עופות מים רבים: ברכיות, אגמיות שרשרים, טבלנים, מגלנים חסידות ואנפות שאפשר לצפות בהם מאחורי קיר מסתור.

משם נמשיך צפונה עד לנחל, נעבור בגשר ונעלה בשביל לגבעת תצפית ממנה נשקף נחל שניר, החרמון והגולן.

נרד מהגבעה נעבור בגשר ונפנה ימינה בין העצים ונחצה מעל נחלים (פלגי הדן שמזרמים לנחל שניר) עד לצומת. נפנה ימינה ונגיע לנחל שניר השוצף.

אפשר להמשיך דרומה לאורך הנחל (תלוי בעצמת הזרימה) או לחזור לצומת, לפנות ימינה ונגיע לבריכת שיכשוק. אחרי השיכשוק, רטובים ומרוצים חוזרים לחנייה.

פרופורציה היא עניין טריקי.

סיפורי ניצולי השואה המקדשים את ערך החיים, מעלים תהיות על כוחו הבלתי נדלה של אדם המבקש לשרוד בתנאי חיים לא אנושיים. אנחנו שומעים ולא מאמינים כיצד עברו את התופת והמשיכו לכדי חיים חדשים. באותו רגע, הגוף מצטמרר, השערות סומרות, האוזניים שומעות אבל הלב מתקשה לקבל. ואז במחי יום אחד אנחנו חוזרים לטרדות היום הקטנות, מאבדים מעט פרופורציות ומתקשים לראות מעבר לעולמנו הצר, מורכב ככל שיהיה.

אילו רק היינו מצליחים לשמר את הפרופורציה על אש קטנה בכל דבר שאנחנו עושים החיים היו נראים אחרת.

על המעבר החד שבין יום הזיכרון ליום העצמאות דובר לא מעט, אבל דווקא השנה חשתי כי הכאב כבד מנשוא. תחושת חוסר הוודאות לגבי עתידנו בכל תחום אפשרי כמעט – חינוך, כלכלה, רווחה, בריאות – הרחיבה את הפער וחיזקה את השאלה מהו המחיר שאנחנו מוכנים לשלם כחברה. הייאוש, לא נעשה יותר נוח.

תהיתי מתי תבוא השאלה ומה בדיוק אשיב ובכל זאת כשהיא הגיעה הופתעתי. הנפת הדגל האדום לצד דגל ישראל עוד עברה בשקט, אבל כשהבטנו למעלה אל עבר הדגלנים היא צצה פתאום: "אמא, מה זה הדגל האדום?"

האם זה הזמן להסביר מהו קומוניזם, מהי מהפכה סוציאליסטית ומדוע מניפים אותו?

פתרתי אותן בתשובה הכי לקונית שיכולתי – זה מסמל מה שהיה פעם. ורצנו לראות את הזיקוקים.

מקווה שבפעם הבאה שהן ישאלו (בתקווה שישאלו שוב) נוכל לנהל שיח עמוק יותר בנושא. וסתם עוד מחשבה אחת – מי מילדי הקיבוץ בגילאים השונים יודע את התשובה לשאלה.

דור הקלאב קאר החדש.

שלא תטעו, כשעברתי לקיבוץ אחד הקשיים הפיזיים הגדולים ביותר שהתמודדתי איתם הייתה החניה רחוק מהבית. כל הסחיבות וההובלות, השקיות, הבוסטרים – הלוך חזור – הפכו לסיט שלי. שלא לדבר על זה שחוזרים מנסיעה מאוחר ויש שלוש בנות מנומנות מאוחר ועוד בחורף...

פנטזתי למן הרגע הראשון שיהיה לי כלי רכב לנסוע בו בשבילי הקיבוץ. אבל חלפו הימים והתרגלתי, יותר מכך, אפילו התחלתי ליהנות מהשבילים, מהמרחב לילדים ואת בעיית הסחיבות פתרתי בלהזמין משלוח מהסופר....

ולמה אני מעלה את כל זה, כי פתאום צצו להם בני גילי, ממונעים, נושאים את טפיהם על גלגלים. אני מפרגנת, אולי קצת מקנאה, רק מבקשת דבר אחד – סעו בזהירות כי ההיררכיה צריכה להיות קודם להולכי הרגל, אחריהם לאופנים ובסוף לכל הממונעים. מבטיחה לזכור את זה ביום שיהיה לי (אם יהיה)...

זבל מי שמלכך

אני גאה לדווח, עם קשר או בלי לטרזניה שהבעתי פה בעלון, פינת הזבל ליד ביתי השתנתה לטובה. נוסף פח ירוק, אחד מהפחים הכתומים זז לקצה ופתאום הזבל מוצא את דרכו לתוך הפח. תודה על הפחים ותודה על תשומת הלב.

הודעה:

ביום שישי לפני שבועיים, בשעות הבוקר התקיימה פעילות "פיינטבול" באזור של בתי הילדים. הפעילות אורגנה על ידי הורים, ללא תאום מראש עם מנהלת החינוך ומנהלת גיל הרך.

פעילות כזאת מלווה בהרבה רעש ובילדים שרצים ומתרוצצים עם נשקים – דבר שמפחיד ועלול לעורר חרדות אצל הילדים הקטנים, שאינם מבינים את ההבדל בין משחק למציאות. מעבר לכך, פעילות כזאת משבשת את שגרת החיים של בתי הילדים, ובכך מערער את תחושת הביטחון שלהם. בשישי האחרון, הילדים נאלצו להישאר בבתים, למרות שהיתה מתוכננת פעילות בחצר. אנו רוצים להבטיח סדר יום רגוע, מתוכנן וקבוע בגנים, לכן אין לקיים פעילות פרטית מסוג כזה באזור של בתי הילדים בשעות בהם הילדים נמצאים במסגרות השונות.

במידה וההורים מתכננים לקיים פעילות מסוג אחר במתחם של גיל הרך, יש לעשות זאת בתיאום מראש מול מנהלת החינוך ו/או מנהלת גיל הרך.

תודה על שיתוף הפעולה, אגי לובנפלד ועליזה בר-שדה

הארכיון מחפש...

אנחנו מחפשים בובות מבובזית.
במידה והבובות נמצאות בידי החברים
נשמח לקבלן ואנחנו נדאג לשמר אותם
בתנאים המתאימים והטובים ביותר.

מקווים לאוזן קשבת ולשיתוף פעולה

בתודה מראש, צוות הארכיון

הגינה הקהילתית

התפנו מספר ערוגות בגינה הקהילתית.

המעוניינים להצטרף מוזמנים ליצור קשר

נעמי שחר 050-6398679

אני חייה בניו יורק כבר 3 שנים, כותבת לעלון עוד מעט שנתיים
ועדיין לא עשיתי אף מתכון אמריקאי.

אז הפעם מתכון כמעט הכי אמריקאי שיש, מתאים בול לחג
השבועות, אין ילד שלא אוהב אותו - מקרוני אנד צ'יז או ידוע
בכינויו "מק אנד צ'יז" (מקרוני וגבינה).

אין כמעט מסעדה אמריקאית שזה לא מופיע בתפריט שלה ואין
ילד אמריקאי שלא גדל על זה כמו שאנחנו גדלנו על פתיתים.

יש דרכים רבות לעשות מק אנד צ'יז, אני אוהבת לעשות את זה
כמו פשטדת פסטה

קופסא של פסטה מסוג מקרוני (אפשר כל פסטה אך זאת
המומלצת)

כף חמאה (80 גר')

כף גדושה קמח

חצי ליטר חלב

100 מ"ל שמנת מתוקה

אגוז מוסקט

פרורי לחם

300 גר' גבינות צהובות מגורדות מכל סוג שהוא (גרוייר, צ'דר,

עמק, אמנטל וכדומה)

שלב 1: מבשלים את הפסטה במים עם מלח 2 דקות פחות
ממה שכתוב על הקופסא לטקסטורת אלדנטה,

שמים בקערה בצד.

מחממים תנור לחום של 250 מעלות.

שלב 2: מחממים סיר וממיסים את החמאה,

מוסיפים את הקמח ומטגנים אותו בערך דקה עד שהוא נהיה
קצת זהוב.

מוסיפים את החלב והשמנת ומערבבים כל הזמן כדי שלא יוצרו
גושים.

שמגיע לרתיחה ממשיכים לבשל על אש נמוכה כ-5 דק' תוך כדי
ערבוב מתמיד עד שהרוטב נהייה סמיך.

מוסיפים את הגבינות המגורדות, מלח ואגוז מוסקט, בוחשים
היטב להתאחדות המאסה.

שלב 3: מערבבים את פסטה והרוטב ביחד ויוצקים הכל לתבנית
שיכולה להכנס לתנור.

מפזרים מעל פרורי לחם ומכניסים לתנור לחצי שעה עד
שהשכבה העליונה מקבלת גוון זהוב.

בתאבון וחג שבועות שמח

מבצעי מאי-יוני בחנות
"סוף הדרך" בקיבוץ גזית

שעות הפתיחה:
א' 16:00-19:00
ב'-ה' 10:00-14:00
16:00-19:00
שבת: 11:00-14:00
טלפון לפרטים והזמנות:
050.9550237

מוסמכים לעשות לנו LIKE ולהישאר מעודכנים כל הית במבצעים ואירועים סיוחיים.
יש לנו אתר חדש - בואו לבקר: www.sofaderech.com

SAUCONY נעלי ריצת שטח
רק 299 ש"ח

DIADORA סנדלים לבר / אישה / ילדים
רק 99 ש"ח

MERRELL נעלי ריצת שטח
רק 199 ש"ח

המבצעים בתוקף עד 15.6.15 או עד נגמר המלאי

macron כיסוד ספורט נשים / גברים
1+1

PEZZ, BROOKS, KEEN, LOWE ALPINE, macron, COFFEE, BROOKS, ASICS

ריצת לילה לאור ירח -
קיבוץ גזית
28.5.15

כולם מוזמנים לרוץ או ללכת, 4, 6 או 10 ק"מ של חווית ספורט לכל המשפחה
התכנסות ב-20:30 ברחבת החנות, זינוק ב-21:00.

*מומלץ להצטייד בפנס ראש

מצפים לראותכם צוות חנות "סוף הדרך" ו.ו. חרבות
לפרטים נוספים 050-9550237

אירועי חג שבועות:

שבת 23.05 החל מהשעה 16.30

הפנינג שבועות ברחבת הסילו והדשא הגדול.

בין הפעילויות: פארק חבלים, עמדות ירי בחץ וקשת, פינת ליטוף, סוסי פוני, פיתות בטאבון, פינות יצירה

וכמובן תהלוכה חקלאית חגיגית.

ארוחת ערב חגיגית בחדר האוכל אחרי הארוחה, קפיטריה מפנקת על הדשא הגדול.

בערב: מופע מרכזי של להקת "עש לילה" מוזיקה ישראלית מותאמת לחג ולכל המשפחה.

סיימתם לקרוא את העלון?

אנא שימו אותו בתא הדואר של הארכיון. תודה!